

Jeg stundte mig at blive færdig med min Paaklædning, da min Kjøles sørgelige Skæbne pludseligt rændt mig i Hu. Saa forsigtigt som muligt, for ikke at vække Familien, listede jeg mig ned fra Gæsteskammeret. I den tidlige Morgenstund, da hele Huset endnu laa i den dybeste Ro, var det saa lyt, at Trapperne knagede under mine Fødder. Jeg var saa heldig at finde ned i Kjøllenet, hvor jeg længe spejdede omkring efter min Kjøle, som Stuepigen havde paataget sig at reparere. En stærk Snorken led ud fra et Kammer, hvis Dør stod paa Klem. Da jeg kom til at støde mod en Præsentebakke, som med stor Larm faldt om paa Gulvet, foer en stor sort Røter, der formodentlig laa hos Pigerne, med en rasende Gysen ud imod mig, hvilket i Forbindelse med Larmen af Bakken maatte have været tilstrækkeligt til at vække den Dødeste. I et Nu stode begge Pigerne stive af Skræk i den halv-aabne Dør.

„Om Forladelse,“ sagde jeg, „maa jeg bede om min Kjøle, som een af Jomfruene iaftes lovede at fye sammen.“

„Naa, det er Dem!“ sagde den ene; „De gjorde os saa forstrækket; De er tidligt paaarbejde. Ja, Kjølen er færdig; den hænger derhenne under Rællen. Men De maa selv tage den, for —“

Nu opdagede jeg mit ærværdige Embedsornat, der hang paa en Bismærkrog, men hver Gang jeg vilde tage den, foer den forbiandre Hund imod mig. Der var tilfældt ikke Andet for, end at jeg maatte retirere ud i Gaarden og smække Døren i, hvorpaa een af Pigerne rakte mig Kjølen ud af Vinduet.

„Staaer Statsraaden op, før jeg kommer hjem, saa sig bare, at jeg er gaaet en lille Morgentour. Abiss, lille Pige, og Tak for Uleiligheden.“

Jeg tog nu Kjølen i Diehyn. Det var en sørgelig Balydning! Hun havde ikke stoppet den, men bare riet den sammen med lange Sting efter at have klippet Trebalerne af, hvorved det ene Skjød var bleven paafaldende kortere end det andet. Hvad vil Mutter sige, naar hun faaer det at see? Statsraaden og Fruen havde inviteret mig til at følge med dem om Aftenen til Klampenborg Badeanstalt, for at overvære en Festsitet, som kaldtes en Thé dansant, hvori de fineste Familier i hele Egnen agtede at deeltage. At jeg ikke kunde indfinde mig i dette glimrende Selskab isørt en Kjøle i en saa jammerlig Forsætning, indsaar jeg tydeligt. Skjødethang saa løst, at jeg kunde risikere at miste det, naar jeg gik ned ad Beien i en Smule Blæst. Men da der, som sagt, ikke rørte sig en Vind, vovede jeg mig dog ned til Stranden for at see paa Fiskerne, der nu vare lige ved Land.

Det var ikke alene Kvinder og Børn, der ventede dem ved

Stranden; til min store Forundring saar jeg tillige en heel Række Svin og Grise, der stode og ligede ud efter de aukommende Baade, som kort efter bleve halede op. Men jeg kom snart under Veir med, at det ikke var Fiskerne, som Svinene viste en saa levende Deeltagelse; den var fornemmelig rettet imod de døde Fisk, som var deres Part af Byttet, mens de øvrige, som formaade at give mindste Røstegn, kom i Konernes Kurve.

En Vogn kom kjørende oppe paa Beien og holdt stille. Det var saadan et Slags aaben Omnibus, kunde jeg see. „Der kunde jeg komme gevindt til Staden,“ tænkte jeg „og

voldomme Stod, at jeg uvilkaarligt kom til at stønne ganske høit. „Uf! uf!“ sa'e jeg, og da jeg saar mig om i Kredsen, sadde alle Koner med oppustede Sjæver for at understrykke Latteren. Kudffen vendte sig om og sagde til mig:

„Der sidder De jo som en Bisp i en Gaaserebe, ha ha!“ „Haha!“ sa'e jeg, „ha ha ha!“ sa'e Kjællingerne og nu fik vi os Alle en solid Lungerystelse, der havde en meget gavnlig Virkning, da vi derved bleve bedre sammenrystede og fik rummeligere Plads paa Vognen. Børnene strege op til Mødrene, Grisene grøntede, Konerne loe, og afsted rullede vi nu til Byen i den gemtligste Stemning.

Der er nok mange Grise i Stovshoved — men en utrolig Mængde Børn. Da vi senere kom i en fortrolig Samtale, regnede vi ud, at Konerne, der vare paa Vognen, havde tilsammen 57 Børn, og da jeg var saa lykkelig at kunne supplere dette Antal med mine otte, hvorved Summen steg til 65, kunde jeg tydeligt see paa dem, at jeg derved vandt deres fulde Anerkjendelse.

Ved at kjøre igennem Stovshoved fik jeg da god Leilighed til oppe fra den høie Vogn at tage den lille Havn i Diehyn, der laa nebenunder Strænten, hvorfra jeg den foregaaende Eftermiddag havde gjort mit Himmelspret. Det var Skam høit. Ja, det slap jeg sgu godt fra.

Paa en lille Time havde vi naaet Staden. Saa sammenstuede som vi sadde, kunde det naturligvis ikke nytte at tænke paa at komme ud af Vognen, før vi holdt stille ved Gammel-Strand. Det gjorde godt at faae sig rørt lidt efter den Tour. Vi vare saa slattrykte Allesammen, at vi maatte

